

Víťa seděl na strmém srázu železničního náspu a čekal. V ruce držel učebnici, občas do ní nahlédl a pokoušel se číst. Ale nějak tomu pořád nerozuměl a musel ten odstavec číst zase od začátku. Utekl sem na ten pružný suchý mech, na tu první bledozelenou trávu, aby se mohl v klidu učit, ale byla to spíš jen výmluva před matkou a před sebou samým. Chtěl vidět příjezd plukovníka Nalencze, po pravdě řečeno, chtěl se podívat, jak vypadá ten bratránek, který se ohlásil telegramem.

Každou chvíli tudy projížděly vlaky. Se strašlivým lomozem řinčícího železa prolétaly kolem rychlíky lesknoucí se niklem, mosazným zábradlím, stříbřitými nápisy a číslicemi. Obyčejné osobáky se chovaly skromněji. Důstojně zastavovaly mezi zapísčenými perony. Pan Kiežun vyndával z poštovního vagonu hubený pytel s červeným lampasem, na konci zapnutý plombou na drátě, pod nímž trčel trojúhelník průvodního listu jako veliký recept. Strakaté lokálky, sestavené z nejroztodivnějších a nejstarších vagonů, připomínaly veselá muzea na kolečkách. Z těch vlaků se vždycky vyhrnulo nejvíc cestujících: opozdilí školáci, úředníci s aktovkami a deštníky, železničáři nesoucí dřevěné kufríky s přivázanou karbidkou, dámy vracející se z randíček nebo od kadeřníka. Ale mezi cestujícími nebyl plukovník Nalencz, a tedy ani záhadný bratránek.

Víťa se znovu a znovu pouštěl do téže kapitoly, klouzal pohledem po nesrozumitelných řádkách až dolů, ale hned nato zas přenášel pohled na začátek. Velké hejno kavek pronásledovalo jestřába, který snížil let a hledal kořist. Nad městem, vlastně spíš nad středem města visel těžký dým. Ozval se vážný vzdálený hlas zvonu z pravoslavného kostela. U Vilenky kdosi srdceryvně zpíval, možná pasák nebo nějaký blázen, z protější strany údolí se hlas odrážel o stěnu holé doubravy, chraplavé zvířecí halekání se vracelo až sem, k železničnímu náspu.

Když se ze dna údolí začal zvedat průzračný soumrak, který voněl povodní, a tedy kyselou půdou, hničícím listím a syrovým vlhkem, pochopil Víťa, že se už příjezdu plukovníka a bratránka nedočká. Po prázdném kopci se hnala smečka psů a zuřivě štěkala. Vypadalo to, jako by byli na stopě nějakým zvířátkům, ale také možná že prostě jen dělali společnost honící se feně.

Víťa ohnul růžek stránky a zavřel knihu. Vyšel na cestu, jež vedla k hornímu předměstí. Upíral pohled na dlažbu, která připomínala lidské lebky, a určitě pociťoval tu sžíravou

bolest nenaplnění, kterou každý zná z mládí, ale jen z mládí tamtěch let.

„Víťo! Víťo!“

Na plotě visel Engel čili Engelbarth a mával na něho volnou rukou.

„Nemám kdy!“ zavolal Víťa.

„Musíš k nám zaskočit, Gréta tě moc prosí! Ona vůbec nerozumí Kochanowského básním.“

„Možná zítra, dnes nemůžu.“

„Dřív jsi mohl vždycky!“

„Dobře víš, co mám práce.“

„Gréta tě moc prosí.“

„Řekni jí, ať se nezlobí.“

„A kam vlastně jdeš?“

„Kam? Nikam.“

„Jak to, vždyť jdeš nahoru!“

„Co ode mě chceš, Engele?“

„Já nic, to Gréta tě prosí. Slyšíš? Gréta tě moc prosí!“

Ale Víťa už nic neslyšel. Seč mu síly stačily, utíkal zkratkami přes les. Podivná bílá veverka utíkala před ním a pořád si nemohla vybrat vhodný strom. Nakonec skočila na starou borovici a začala šplhat vzhůru, kde šuměly kymácející se stromy.

Pak se zastavil a díval se na tu vilu, na zahradu, svažující se v terasách do strmé rokle. Konečně spatřil u domovní zdi auto, tmavomodrý polský fiat, který připomínal plechovku od čaje. Mladý muž v pumpkách a sametové bathorovce vyndával z vozu cestovní vak. Nesl zavazadla k verandě, kde kdosi čekal v červeném obdélníku světla.

Od křoví ke křoví, aby ho nikdo neviděl, doběhl Víťa k plotu. Zapraskaly větvičky a objevil se ten veliký pes bůhvíjaké rasy. Prodíral se suchým malinovým ztěžka jako tele. Konečně se posadil před Víťu na druhé straně drátěného pletiva a zaštěkal, ani ne z nepřátelství nebo z povinnosti,

ale jen tak. Veliký jazyk mu visel z otevřené tlamy na stranu jako červená ponožka.

„Tak co, zajíčku, poznáváš mě?“ zašeptal Víťa.

Pes zakvíčel skutečně jako zajíc a přešlápl z nohy na nohu.

„Pojď si to se mnou vyměnit. Půjč mi svou kůži, já proklouznu k tvé paničce, zůstanu u ní dlouho, dlouho do noci a nikdo to nebude vědět.“

Pes přehodil jazyk na druhou stranu tlamy.

„Tak mě aspoň pusť dovnitř.“

Prostrčil ruku okem pletiva. Pes se k ní přiblížil bez patrné zvědavosti, očichal ji a potom znenadání chytil Víťovy prsty do zubů. Víťa zatajil dech. Zřetelně slyšel, jak mu buší srdce. Slyšel to i pes, tiše zavrčel, ale ruku nepustil.

„Pusť mě dovnitř. Nedělej potíže. Nezapomenu na ten večer do nejdelší smrti a tebe si taky zapamatuju. Zvěčním tě ve svém vědomí, zajíčku. Stane se z tebe slavný pes a budou tě milovat i lidé, kteří psy nikdy rádi neměli.“

Pes pustil jeho ruku a ucouvl na původní místo.

„Nedá se nic dělat,“ zašeptal Víťa. „Buď mě sežereš, nebo budu žít dlouho a šťastně až do smrti.“

Vyhmátl špičkou boty větší oko v pletivu. Vyhoupl se o půl metru výš a chytil se ostnatého okraje plotu. Vytáhl se na rukou a přehodil jednu nohu na druhou stranu. Pes se diskrétně odvrátil a pozoroval dům, z jehož oken prosakovalo ospalé, teplé světlo.

Víťa seskočil do zmrzlých kopřiv, kratince zanaříkala roztržená nohavice. Pes přistoupil blíž a mlčky chytil Víťovu ruku do zubů. Oba společně vykročili k domu, ale když se Víťa příkrčil, aby ho nikdo neviděl z okna, pes varovně zavrčel. Na znamení, že je mu to proti mysli.

„Co to vlastně tropím? Oč mi vlastně jde, zajíčku? Jsem přece egocentrik, který musí udělat kariéru!“

Zůstali stát pod oknem za keřem šeríku. U stolu, který odtud nebylo vidět, seděli všichni členové rodiny a pili čaj.

Mezi nimi i ten bratránek s velikou světlou kšticí a dolíčkem v energické bradě.

„Podívej, zajíčku,“ řekl polohlasně Víťa, „tvoje panička není nic zvláštního. Vůbec jsem ji nebral na vědomí celého půldruhého roku, tedy větší polovinu tvého života. Co se to stalo, že teď najednou lezu v noci přes ploty?! Víš, jak mi buší srdce? Neposadíme se semhle na ten kámen? Nechce se mi domů, zajíčku. Takový krásný večer! Chvilku si tu posedím, třeba se něco stane.“

Les na druhé straně rokle hučel jako vodní mlýn. Osamocené hvězdy se znenadání objevovaly a zas mizely, stírány neviditelnými mraky. Jarní noc se naplňovala. Veliké smutné ticho zalehlo zemi vonící novotou.

Víťa se roztrásl zimou a rozčilením. Pes mu položil mokrý čumák na chvějící se koleno.

„Slyšíš to nekonečno, zajíčku? Slyšíš ho, jak hlasitě mlčí? Schovává v záhradří můj osud. To bude život, jaký ještě nikdo nikdy nezažil.“

Víťa najednou zjistil, že okno jídelny je už temné. Zmocnila se ho panika, vyděsil se. Promrhal celý dlouhý večer! Začal očima hledat jiná svítící okna. A spatřil to jedno v podkroví, prosáklé růžovým světlem, okno jako lastura mušle.

Strčil psovi učebnici chemie do horké tlamy. Pes výhrůžně zavrčel, ale neodvážil se knihu upustit. Víťa už šplhal po mřížové stěně, která podírala houšť dosud mrtvé vinné révy.

Chytil se okapního žlabu plného písku a oblázků, které se tam dostaly bůhví odkud. Nad žlabem byla stříška krytá šindelem. Vytáhl se na tu úzkou poličku. Okapový žlab nevrle vyhekl. Začal lézt po čtyřech k oknu s růžovým světlem. Pes dole nervózně pobíhal podél zdi. Bezradně vrčel, v tlamě tlustou učebnici jako roubík.

Skrze mušelinovou záclonku spatřil Víťa pokojík se šikmými stěnami a ji samu, jak sedí u psacího stolku zády k oknu. Cosi psala krásným plnicím perem, které bylo v těch dobách ještě vzácností. Psala do vázaného sešitu se zlatou ořízkou,

uzoučkého jako dubový list. Mohl to být jedině deník a mohla si zapisovat jedině uplynulý den.

Víťa se prsty chytil okenního rámu. Ucítil na tváři jakési vlhko, jež mu v kapičkách začalo stékat k ústům, ucítil jeho nahořklou chuť. Byl to prostě tichý drobný jarní déšť, mírný proto, že nefoukalo.

Uvidím ji, uvidím ji nahou, první nahou ženu v životě! A v předtuše jakési radostné, vzrušující hrůzy se roztřásl ještě víc a spolu s ním se klepal i okapový žlab, který se plnil dešťovou vodou.

Pes se dole postavil na zadní. Možná chtěl lépe vidět, nožná prosil, aby se nešmírovalo.

„Já vím, že je to hnusné, zajíčku,“ šeptal přerývaně Víťa. „Já vím, že se za to budu stydět až do smrti. Ale jen jednou, jen jedinkrát. Ona je bezbranná, důvěřuje své samotě, to je hrozné, co dělám, ale nemůžu se přemocet. Určitě jí začnu pohrdat, a potom budu mít klid. Už sem víckrát nepřijdu.“

Bůhvíproč se v něm cosi začalo probouzet, jakýsi nepříjemný pohyb, ale ne zas tak moc nepříjemný, jakési přemístování, pulsující vzrůstání, jakási škrtivá horkost, jakési otékání, dušení, které nebralo konce. Okno bylo už matově zamžené od jeho dechu, a tak je roztřesenou rukou otřel. Dívka se zrovna v tu chvíli protáhla a prudce vzpažila, vypadalo to, jako by chtěla nízký strop zvednout jako víko a podívat se na hvězdy. Zašroubovala pero, zaklapla deník. Zívla bez jakýchkoli zábran, nezakryla si ústa. Chvíli se rozmýšlela a pak rychle zhasla světlo.

Víťa zasténal hrůzou.

„To je konec. Bože, co to dělá? Všechno je marné. Vždyť dostanu zápal plic! Prosím tě, zapřísahám tě při všem, co je ti svaté. Při mamince, při tatínkovi, při tom bratránkovi. Rozsviř zase. Co ti to udělá? Však tě neubude. Pro jednou v životě. No, slyšíš mě? Okamžitě rozsviř! Prikazuju ti to veškerou svou mocí!“

Napnul zrak, vložil do něj všechnu svou sílu.

Hypnotizoval ji tak intenzivně, až ho zbolelo ve spáncích. Ale v pokoji byla tma. Ve vzrušujících temnotách jako by se něco pohybovalo a Víťa byl přesvědčen, že už je po všem. Dívka se pomalu zasouvá pod chladnou příkrývku v ažurové bílé kapně.

Vtom najednou bleskla zlatá lampička na nočním stolku. Víťa zachroptěl úlevou. Dívka byla ještě oblečená, odhrnovala právě roh té příkrývky v ažurové kapně.

A potom začalo ono mystérium, jež se odehrávalo rozhodně příliš rychle a jež Víťa silou vůle zpomaloval v mysli i paměti. Dívka si na zádech rozepnula šaty a ospale si je stáhla přes hlavu. V těch pomalých, měkkých gestech, jakoby odněkud známých odjakživa, v těch vláčných pohybech byl tak jímavý půvab, že si je Víťa usilovně snažil zapamatovat na celý život, vlastně na všechny noci života. Pak odešla do tmy bílá ramínka podprsenky. Spatřil dívčina záda, chvilíčku překvapen, že nejsou tak štíhlá, jak vypadala pod šaty. Viděl, jak jsou měkká, jemňoučká, neuvěřitelně dokonalá. Viděl, že její pokožka je zlatavá, buď od lampy, nebo od loňského slunka. Pokožka žadonící o silné něžné ruce. Na zlomek vteřiny užasl nad úhlem jejích ramen a stačil si pomyslet, že tahle strmá bezbranná ramena bude milovat až do smrti. Vtom se dívka pomalu otočila. Víťovi zalilo oči cosi červeného, snad krev, snad slzy nebo déšť, ale nejspíš příliv divokých emocí. Přál si to spatřit a zapamatovat, chtěl si to podržet před očima co nejdéle, ale vnímal to jen v jakýchsi cárech mezi červenými skvrnami a netušil, zda je to skutečné nebo ne. Na vteřinu zahlédl dvě úchvatná oblá zvířátka obdařená vlastním pohybem, výrazně trojrozměrná, rozžhavená doběla, sladce nestoudná, poněkud lhostejná a ospalá, ale varující podivnou předtuchou, tajuplná a bůhví odkud odjakživa známá. Obě dvě měla ústa rozevřená ke křiku, oblé, vřesově růžové rty. Vlastně ani ne tak rozevřená ke křiku jako spíš sešpulená k polibku. A nebyly to rty, nýbrž zlaté pestíky sněhobílého květu, nebo snad jen dvě nalité kapky medu. Do vzduchu vylétla modř noční košile jako kouř

nad ohniště, mihla se rozžhavená propastná čern v souběhu nohou, ale pak už dívku zákeřně zakryla hladká studená příkrývka. Víťa se chtěl nadýchnout čerstvého vzduchu, povolil zaťaté čelisti, přes oči ho šlehla poslední červeň, a najednou, s překvapením, netečným a lhostejným překvapením zjistil, že se nedrží okenního rámu, že se nohama neopírá o okapový žlab v zimě plný naplaveného písku, ale že prostě padá, zaposlouchán do šepotu jarního deště.

Dopadl na psa, který se dal s nelidským řevem na útěk. Potom ho probudilo hlučné otvírání dveří. Plukovník Nalencz v obrovském županu zápasil s klíči. Víťa sledoval jeho úsilí s lhostejnou zvědavostí. Vzdorná závora konečně povolila, dveře zaskřípaly a Víťa teprve v tu chvíli pochopil, co to znamená. Neohrabaně se dal na útěk a zalezl do křoví.

Plukovník Nalencz zůstal stát na verandě. Rozsvítil baterku velikou jako reflektor a namířil ji do zahrady.

„Rexi, Rexi! K noze!“

Objevil se stín psa, který nijak nespěchal k noze svého pána. Kničel jako zajíc a připitoměle přešlapoval v určité vzdálenosti od schodů.

„Co se to tu děje? Kdo to chodí po zahradě?“

Pes zaštěkal rádoby neohroženě, ale moc slavně to nezaznělo, a tak radši ztichl a bezmyšlenkovitě si dřepł doprostřed louže.

„Ty mizero, že tě dám rasovi na sádlo!“

Plukovník Nalencz zašťoural ještě jednou kuželem světla mezi holými stromy a prázdnými křovisky. Potom zakašlal a vrátil se domů.

Víťa vstal ze země. Mechanicky si otřepával bláto z kalhot. Byl promočený do poslední nitky, zuby mu tiše cvakaly, ale teď už jen zimou a únavou. Cítil únavu tak velkou, že se musel opřít o rozsochatou jabloň.

„Stala se hrozná věc, zajíčku,“ zašeptal nezvučné. „Provedl jsem děsné svinstvo.“

Pes k němu dopajdal, zastavil se a vycenil na něj veliké tesáky, které vypadaly jako zuby od hrábí.

„Dobrá, dobrá. Už toho nech. Už mě tady nikdy neuvidíš. Už jaktěživ nepůjdu tvé paní na oči. Co se mi to vlastně stalo? Vždyť bych mohl, kdybych chtěl. Na světě je tolik děvčat! Jen si vybrat. Ale nejdřív maturita a potom medicína. Jak se to mohlo stát? Co moje kariéra?“

Pes naslouchal s vyceněnými zuby. Vypadal ošklivě a vztekle.

„To bylo poprvé a naposled v životě. Sbohem, příteli.“

Víťa se vlekl k plotu. Pes zoufale pajdal vedle něho, ale už ho nedržel za ruku. Víťa se s z posledních sil chytil drátěného pletiva. V tom okamžiku rafl pes do masa pod zadní kapsou na kalhotách. Víťa ucítil prudkou bolest, instinktivně se ohnal nohou, kopnutý pes srdceryvně zakňučel.

Teprve na druhé straně plotu si Víťa ohmatal bolavé místo. Chtěl se posadit na nějaký pařez, ale rozmyslel si to. Pes stál za plotem. V jeho hrdle se převalovalo sice tlumené, ale dost nepříjemné bublání.

„Ještě se naposled podívám,“ řekl nahlas Víťa.

A dlouho se díval na ten černý dům, na kterém byla vidět jen lesknoucí se okna, v nichž se znovu ukázalo hvězdnaté nebe, díval se na zkamenělou zahradu, díval se na ten plot, který ho jako upředená pavučina oddělil od Aliny navždy.

SEBEVRAŽDY. Požitím většího množství jódové tinktury spáchala sebevraždu Hedvika Koziellová, Chladná ul. 30. Záchraná služba jí poskytla první pomoc. V sebevražedném úmyslu vypila kyselinu octovou 25letá Česlava Zajoncová, Lublinská ul. 30. Byla odvezena do nemocnice Proměnění Páně. V sebevražedném úmyslu vypila kyselinu solnou 35letá Rozálie Motýlová, Serocká ul. 13. Záchraná služba ji převezla do nemocnice U Jezulátka.

Zázrak v Kanadě. Montreal. Ochrnutá jedenáctiletá dívka se uzdravila, když políbila relikvii v oratoři sv. Josefa v Montrealu.